

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului : Parohiile cl. I. pe un an 800 Lei Parohiile cl. II. 700 Lei Parohiile cl. III. și subclasă 600 Lei Pentru particulari 500 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor Concurs de prot. 1000 Lei, Parohii de cl. I 1000, de cl. II 800, de cl. III 600 Lei Celelalte publicații 1 cm. □ 3,50 Lei.</p>
--	--	--

Răspuns românesc.

Toate ziarele din țară au adus, la loc de frunte, rândurile ce urmează :

„După ce presa ungară a simulat câteva zile voința de respectare a României și a regiunii careia aparține, recomandând înțelegerea, în ziua de 3 Martie Academia Teologică Greco-Unită de la Cluj a fost atacată de către studenții unguri, în numele . . . „culturii milenare“, al „credinței românești“ și al tradițiilor Coroanei Sf. Ștefan.

Profesori și studenți români au fost bătuiți și răniți, iar întreg seminarul a fost devastat.

Un student a scuiat în față pe Prea Sfințitul Episcop Hossu, în numele aceluiasi „respect al Bisericii și al credinței creștine“, de care propaganda ungară, vorbește de la Sf. Ștefan și până azi.

Aceiași manifestanți au spart geamurile locuinței dlui Emil Hațieganu, de la Cluj.

Deasemenea, d. Iacob Moldovanu, directorul Băncii românești din localitate, a fost atacat și grav bătut. Numeroși teologi au fost maltratați. În centrul Clujului s'au desfășurat două manifestații împotriva Românilor.

În același timp ziarul „Ellenzék“ din Cluj, pretextând un incident petrecut la Brașov, față de care guvernul și autoritățile române avuseseră cea mai absolută imparțialitate, redeschide atacurile împotriva noastră, încercând să dea acestor incidente și ofense grave valoarea unei replici.

La toate acestea avem de spus deocamdată numai atât :

Guvernul român își face datoria, și răspunsul va fi dat la timp, nu numai acestor acte, ci tuturor acelor suferite de Români din Transilvania, de la 1940 și până azi“.

Eroi, martiri și luptători ardeleni.

Pomenesc mai jos de nume de eroi, de martiri și de luptători ardeleni. A dat țara Ardealului atâția, încât dacă ar fi să se împlinească cuvântul Sfintei Scripturi și să învie din morți, hotarele României-Mari nu i-ar putea cuprinde pe toți. Căci așa a fost soarta Neamului nostru din Transilvania: dușmanul hrăpăreț i-a luat azi un drept, mâine altul, până când Românul, îngăduitor, bun și iertător, s'a trezit că nu mai e stăpân în țara lui străveche, leagănul strămoșilor și părinților săi.

A fost o vreme că Românul numai așa își putea păstra avutul, trecând la altă lege. În felul acesta stăpânitorii ne-au putut fura sufletele mai slabe de înger.

Stăpânirea mașteră din trecut n'a fost numai o expropriere a brațelor noastre pentru mărirea averilor nemeșilor lor, ci a fost și un instrument de prigoană a legii, a credinței. Regii lor au susținut că legea noastră este o lege păgână și au vrut ca noi Români să nu ne rugăm în limba noastră, ca și cum Dumnezeu din ceriu nu ne-ar fi auzit decât dacă „Tatăl nostru“ l-am fi spus pe limba lor. Ne-au necinstit și ne-au luat bisericile, ne-au ars icoanele, ca păgânii în vremurile domniilor păgâne, ne-au închis preoții, iar pe vlădica Sava Brancovici, care a păstorit Biserica românească din întreaga Transilvania, cu Banatul și Maramureșul, între anii 1656—1680, l-au închis în temnița din Vinț, bătându-l în fiecare săptămână cu nuiiele în fața credincioșilor, duși cu forța să vadă sălbătăcia stăpânitorilor. Și pentru ce? Pentru că mitropolitul poruncise să propovăduiască Scriptura sfântă oamenilor în limba în care grăiesc (limba românească), ca să înțeleagă tot creștinul

Fără să ști, lupti și tu într'un front, și arma ta este tăcerea.

cuvântul lui Dumnezeu, trimițându-le vorbă că dacă vor face altfel, „îi scoate din popie“.

Nici Românii n'au rămas însă cu brațele încrucișate în fața prigoanelor sângeroase. Topoarele, coasele și furcile cu cari lucrau moșiile nemeșilor, au fost întoarse împotriva asupritorilor străini și Românii s'au dovedit întotdeauna mai iscusiți în lupte decât ostășimea aceea condusă de nobili și cavaleri și înarmată cu tunuri, cu puști și cu lănci.

În marșul de acum 74 ani, așa de mult cântat și astăzi, „Deșteaptă-te Române“, se spune:

Preoți cu crucea 'n frunte

Căci oastea e creștină...

și se spune, pentru că în adevăr așa a fost. Plecau satele la bătălie pentru dreptate și pentru lege cu preotul în frunte. De aceea istoria Ardealului cunoaște pe atâția preoți și ca vestiți conducători de oaste. Ei au stat cu vrednicie în fruntea poporului, suferind și luptând împreună. Dela vlădică pân' la opincă — așa-i vorba — una a fost.

Dar între toți acești preoți va străluci în veci de veci duhul însuflețit și luminat al Mitropolitului Andrei baron de Șaguna.

Averea părinților săi i-ar fi dat puțința unui traiu liniștit, putându-și creia un rost de plăceri mai boierești în viață. Totuși, Andrei Șaguna s'a călugărit, cu gândul că pe calea aceasta va fi mai folositor poporului românesc. A păstorit Biserica Ardealului 27 ani, legându-se în fața altarului, când a fost sfințit Episcop (10 Aprilie 1848) ca pe „Românii ardeleni din adâncul lor somn să-i deștepte și cu voia către tot ce e adevărat, plăcut și bun să-i tragă“.

Viața lui întregă a dăruit-o numai Neamului. A fost întotdeauna gata de ultimul sacrificiu pentru o izbândă românească. În învălmășeala revoluției din 1848, Șaguna a fost spiritul de orânduire și de îndrumare, călăuzind lucrurile în așa fel ca rezultatele să fie cât mai folositoare poporului. Inimă îndrăzneată și plină de avânt tineresc, îl găsim la 1848 prezidând marea adunare națională a Românilor ardeleni pe Câmpia Libertății dela Blaj, apoi harnic și neobosit, îl găsim în mai multe rânduri la Curtea Imperială din Viena, punând în cumpănă și legăturile lui cu Curtea Imperială a Rusiei ortodoxe, pentru ca să smulgă stăpânirii cât mai mult pentru Românii săi.

Printr'un memoriu din 25 Februarie 1849, el cerea Împăratului din Viena dreptul pentru Românii din Transilvania și din Austria să se

unească într'un singur stat românesc, cu administrație națională proprie.

A luptat și s'a străduit să facă școli, ca în felul acesta să ajute la ridicarea Românilor prin carte. „Ai carte, ai parte“, era vorba curentă din vremea aceea.

Din Biserică a făcut arma cea mai puternică de luptă și de rezistență împotriva impiatorilor.

Douăzeci și cinci de ani a fost conducător înțelept și plin de vigoare al Românilor ardeleni și la sfârșitul vieții, el, prieten cu împărați și cu principii, dela care primise și mărețul titlu de „baron“, s'a simțit totuși mai legat de țărani și de hotărît să-și doarmă somnul de veci la sat, nu la oraș.

Așa s'a făcut că la 1873, anul morții sale, Mitropolitul Andrei baron de Șaguna, după dorința lui, a fost înmormântat în cimitirul bisericii din satul Rășinari de lângă Sibiu.

Pr. Golopența G. Gheorghe

Spicuri din viața religioasă în Rusia sub comuniști.

Evenimentele triste care s'au desfășurat în Transnistria ca și în toată Rusia bolșevică sub drastica și păgâna cârmuire a lui Stalin, mi le povesteau credincioșii satului Ceausova și Velica-Mecetna — centrul de propagandă comunistă — cu șiroaie de lacrimi, mai ales de aceia care au suferit mai mult, adică: culacii (oamenii înstăriți), blagovernicii (bunii credincioși) și cei care au îndrăznit să apere bisericile.

Aceștia din urmă au suferit mai mult teroarea, temnița și exilul.

La început — spuneau ei — lucrurile păreau a se manifesta foarte pașnic, prin broșuri, propagandă liniștită, meetinguri, uneori dispute religioase — la care credincioșii întotdeauna ieșeau biruitori — dar toate se păreau destul de calme.

Chiar poporul a făcut mare haz într'un an, în prima zi de sf. Paști.

Cu câteva zile mai înainte oamenii au fost anunțați că în ziua de Paști dimineața va veni cineva la club și va ține o conferință interesantă și deci poporul este obligat să fie prezent cât mai din timp.

Pe la ora 8 dimineața, cu o mașină roșie, sosesc doi tineri, dintre care unul era vestitul predicator ateist Matiniuc. În fața mulțimii adunate, ateistul de îndată și-a început conferința,

Toată predica lui a fost despre natură și neexistența lui Dumnezeu. A vorbit aproape vr'o două ceasuri; după aceasta, a cerut adunării să-și spună cuvântul — dacă are ceva de spus.

Dintr'un colț din fundul clubului se desprinde preotul local și cu o reverență ușoară plină de blândețe zice că ar avea ceva de spus.

Mateniuc îl avertizează că trebuie să fie foarte scurt în cuvânt.

Preotul răspunde: nu spun multe, decât două cuvinte, în acel timp scoase o sf. cruce de sub rasă, o ridică sus și strigă: „Bratie Hristiane, Hristos Voscrise!“ (Frați creștini, Hristos a înviat), iar adunarea toată într'un singur glas, cu un entuziasm nespus de mare, o răspuns: „Vo istina Voscrise!“ (Adevărat, a înviat). După aceasta, preotul a mulțumit predicatorului spunând că a terminat și a trecut la loc.

Mateniuc cu însoțitorul său, rușinați au ieșit prin ușa din dos și fuga spre mașină, iar lumea a început a striga: trăiască părintele, a biruit, a biruit, de ce nu mai stau?... de ce au fugit?... aaa... li-e rușine... nu vor să știe că azi e paștile... etc... scena s'a petrecut cu o biruință din partea preotului sau a creștinismului. Poporul a făcut haz de fuga predicatorului, s'a bucurat de izbânda preotului, dar pe preot l-a costat mult... exilul!

Aceste lucturi atât de calme n'au ținut mult. La un moment dat, o justiție barbară, compusă din polițiști, șefi de temnițe și funcționari, toți jidani, din neamul vechiului israil, din societatea bezbojnicilor (fără Dumnezeu), a luat o întorsătură gravă. Încătușați în lanțuri, cu șiroaie de sânge, cei ce au fost creștini mai habotnici, erau târiți în convoiuri lungi pe drumurile ce duc spre Siberia.

Libertate, egalitate și fraternitate, strigau mereu predicatorii comuniști, dar nu peste mult timp, acestea toate au fost înlocuite cu temnițe, execuție și exil în Siberia.

Prin multe sate, unde era poporul mai credincios, chiar în fața bisericilor, când venea echipa de distrugere, lupta fratricidă împinsă până la „terorism“ a dat spectacolele cele mai sfâșietoare și nu de puține ori s'a întâmplat că fiul din echipa distrugerii bisericilor, împingea cu forța pe tatăl său care era credincios, în mașina neagră închisă ermetic, cu destinația Siberia, sau mai bine zis, în lumea dreptilor!

Nu era cruțat de aceste consecințe nici cel care afla cum corbii și paserile de pradă se îngrășă din cadavrele celor căzuți pe drum în nesfârșitul convoiu, care se îndrepta spre Sibe-

ria; mare sau mic, tânăr sau bătrân, își primea pedeapsa cuvenită — execuția.

Așa dar, politica lui Stalin, cu toate că inspira credința în poporul rus că fericirea se poate găsi aici pe pământ și că nu mai este nevoie să ai credința, propagată de creștinism, că omul își poate găsi fericirea numai dincolo, după moarte, în cer, ea totuși a daruit fericirii vecinice zeci de mii de suflete credincioase și sfinte.

Și dacă el era, nu un adversar al creștinilor ci al creștinismului întreg; dacă n'a dușmănit numai Biserica, a fost împotriva acelor idei care după el au format anumite prejudecăți în conștiința omenirii. Deși se declara un ocrotitor al omenirii, totuși era un distrugător al omenirii și un exterminator al preoților în massă. Atunci cum putem să-l mai credem că și-a schimbat și năravul odată cu părul? Nu e de crezut și nici nu trebuie să-l credem.

Ierom. Epifan. e

Episcopul Roman Ciorogariu ziarist anonim.

Din arhiva personală, desigur bogată, pe care răposatul Episcop al Orăzii Roman Ciorogariu a lăsat-o prietenului său dl prof. univ. Dr. Victor Stanciu, dar și din activitatea aceea neastâmpărată — care a încetat abea la moartea octogenarului episcop — s'a încheșat interesanta conferință de Duminecă: Episcopul Roman Ciorogariu, ziarist anonim.

Profesorul dela Institutul teologic din Arad a fost sufletul „Tribunei“, ziar care a contribuit ca Aradul să devină nu numai un centru cultural românesc, dar și un centru politic.

Ziaristul de eri nu s'a bucurat însă de avantajile pe care le are acela de azi în țară liberă. Cu redactori plătiți în rate, ca tipografie instalată azi ici, mâine dincolo, pururea susținuți de organele polițienești, ziaristul de eri a fost un fel de martir al ideii naționale, pe care o servea totuși cu credință. „Spiritus rector“ al ziarului, profesorul Ciorogariu are merit hotărâtor pentru existența Tribunei, căci în repetite rânduri a girat și materialicește și moralicește pentru ziar, Colaborator statornic, un tel de redactor neplătit, aproape regulat scria, semnând articolele sale cu „Unchiașul“.

După ce ajunge episcop al Orădiei, colaborează la organul oficial „Legea românească“, înflințat de el. Și atunci când mâna dreaptă i-a

fost lovită, rămânând numai pentru binecuvântare, a continuat a scrie. Seria cu mâna stângă.

Episcopul Roman Ciorogariu, conștient de puterea cuvântului scris, timp de 60 de ani a robotit cu peana, deși nu a robotit în zadar. La altar făcea slujbă lui Dumnezeu, iar în presă slujea Neamului său... Evenimentele grave de acum le-a prevăzut cu o luciditate de profet, dar la sfârșitul lor vede strălucind din nou steaua Neamului său. În biserica din Oradea unde a fost înmormântat, doar o lespede grăște de cel care odinioară a fost acolo Episcop și care în scrisul său și-a risipit sufletul cu atâta dărnicie... Roman Ciorogariu, nu se poate să nu revină, să-și doarmă somnul de veci, într-o țară pe care a dorit-o și a servit-o cu sbuciumul întregii lui vieți!

Un gest pilduitor.

Clipele de supremă încordare și incertitudine de astăzi ca și din trecut, se pare că favorizează pe anumiți oportuniști posedați, până la exces, de vraja banului și a îmbogățirii. Cele mai meschine mijloace sunt utilizate pentru satisfacerea acestor dorințe nestăpânite. În cele mai multe cazuri năvala aceasta după o grabnică îmbogățire ia aspectul unei pătimase lupte, care răscolește revolta și celor mai pașnici cetățeni.

Din fericire putem afirma cu o legitimă satisfacție, că în afară de aceștia, se mai află persoane, mai puțin absorbite de efemer, cari nu și-au pierdut adevăratul sens al vieții pământești. Acestea trebuiesc cât mai mult scoase la lumină actualității pentru a servi de îndreptar și pildă tuturor.

O astfel de pildă grăitoare avem în persoana dlui Gheorghe Dobrescu procuristul firmei „Moroeni“ din Cireșa. Dânsul donează întregul salariu ce-i compete în calitate de primar al comunei, pe seama bisericii din Cireșa. Până în prezent a donat suma de 50.000 Lei. Pe lângă această contribuție, ia intervenția și în armonică colaborare cu pr. Ioan Turcan, a mai contribuit cu materialul lemnos pentru împrejmuirea cimitirului din com. Zăvoi (în valoare de 50.000) și pentru cimitirul din Cireșa (în valoare de 40.000 Lei).

În toate împrejurările și mai ales cu ocazia sf. sărbători, familiile lipsite, văduvele și orfanii de războiu din toate comunele învecinate, găsesc în dl Gh. Dobrescu un adevărat ocrotitor și sprijinitor.

Tot prin sânguinta dlui Gh. Dobrescu, a pr. I. Turcan și a notarului M. Borțun s'a reorganizat cantina școlară, înzestrând-o cu mobilier nou și toate cele necesare, astfel că servește de model pe întregul județ. La această cantină, ce funcționează sub conducerea doamnelor din Consiliul de Patronaj local, iau masa pe lângă copiii săraci și bătrânii lipsiți din comună.

Pentru ridicarea nivelului cultural al sâtenilor, a fost înzestrată și amenajată Casa Națională, cu aparat de cinematograf care rulează filme culturale și distractive.

Acțiunea bogată în inițiative și realizări, ce o desfășoară conducătorii comunei Cireșa, a reușit să imprime un nou ritm de viață acestei comune, și poate servi, în același timp ca pildă și pentru alții.

V. T.

S'a stins o lumină.

Un dangăt de clopot duios răsbate văzduhul, aducând o veste tristă: a murit sora Teodora!

Ceice au cunoscut mai de aproape pe sora Teodora Buțiu, la auzul acestei vești, cu toți își vor adumbri ochii în lacrimi, căci această mireasă a lui Hristos ne părăsește în frageda ei tinereță, când putea aduce mai mult serviciu Mănăstirii căreia și-a închinat viața și de a cărei activitate se legau mari speranțe!

Descendentă dintr-o familie de buni creștini și buni români din frunza comună Recaș, decedata Tiberia-Teodora Buțiu se retrage din viața zgomotoasă, căutând liniștea sufletească și refacerea sănătății sale zdruncinate, în chiliuța sa de „soră“ și lângă mirosul de tămâie al Mănăstirii „Sf. Ilie-Izvor“ de lângă Vasiova.

Aerul curat de pădure din jurul acestei mănăstiri, apa tămăduitoare, unde și-au refăcut sănătatea atâția pelerini, ca și viața ordonată din mănăstire au redat Tiberiei Buțiu vigoarea fizicului său, refăcându-se întru toate, și trupește și sufletește.

O nemiloasă boală însă a cuprins-o pe neașteptate și în mai puțin de o săptămână a răpus-o!

Azi sora Teodora nu mai este! Silueta ei suavă nu se mai strecoară prin șirul lung al maicelor zăbrănite de doliul ce l-a lăsat în această mănăstire. Vocea ei lirică de clopot dulce nu se va mai auzi de acum, iar „biroul“ ei, unde își petrecea puținul timp liber, va rămâne mult timp văduvit după ea!

O cruce nouă se înalță în „Dealul Godinovei“ unde străjuește asupra mănăstirii din vale; iar din sterele senine privește un suflet cu brațele ridicate spre Cel Atotputernic, invocând pacea asupra surorilor sale iubite, lăsate acolo jos în „Valea Godinovei“.

D. Sgăvêrdia

Conferința pastorală

a preoților din protopresbiteratul Caransebeș.

Potrivit dispozițiilor P. S. S. Episcopului nostru *Veniamin*, preoțimea protopresbiteratului Caransebeș a fost convocată Miercuri 8 Martie a. c., orele 8 dimineața la conferința pastorală de primăvară.

La ora fixată, tot clerul tractual s'a adunat în catedrala orașului întâmpinat fiind de către *P. O. Prot. Isaia Suru*, care delegă pe preoții: *Ilie Sârbu-Rusca*, *Simeon Șandru-Sadova* și *Traian Dobromirescu-Caransebeș* să officieze „Chemarea Duhului Sfânt“ slujbă la care răspunsurile sunt date în cor de preoții participanți.

După aceea *Păr. George Popoviciu*, duhovnicul tractual, face o mișcătoare meditație despre Sf. Taină a Mărturisirei, în continuarea căreia toți preoții se spovedesc.

Marea biserică a Caransebeșului se transformă într'o adevărată mănăstire în care pelerini evlavioși își prostern fața înaintea Celui Atotputernic, în rugi fierbinți împreunate cu mătâni și îngenunchieri prelungi... Se săvârșesc și sf. ceasuri cu slujba obednței.

La ora 10, un foșnet neobișnuit anunță sosirea arhierului. Este tremurul ușor de adiere harică care i-a atins pe creștet și pe cei doisprezece apostoli în ziua cincizecimii... Ce minunată rânduială de întărire sufletească: mărturisire, rugăciuni tihnite și împospătare vie de har apostolice...

Păr. Prot. Isaia Suru săvârșește Liturgia Darurilor Celor mai înainte Sfințite, răspunsurile fiind date în cor de către studenții Academiei de Teologie din loc.

În cadrul sf. Liturgii *Păr. Gheorghe Cornean-Zăguzeni*, desvoltă meditația despre Sf. Taină a Împărtășirii.

Expunerea aceasta cu incursiuni în viața primelor veacuri creștine, îmbrăcată într'o formă proprie meditațiilor a avut darul să captiveze auditoriul, creind o atmosferă propice pentru sf. împărtășanie.

La priceasnă, în asistența P. S. S. Episcopului nostru *Veniamin*, a profesorilor și studen-

ților de teologie, a credincioșilor din oraș, întregă preoțimea se împărtășește în sf. altar, creind astfel un act de spiritualitate caracteristic tradițiilor caransebeșene.

După terminarea sf. Liturgii întreagă asistența se îndreaptă spre sala festivă a Căminului Cultural Orașenesc din loc, unde *P. O. Prot. Isaia Suru*, președintele conferinței dă cuvântul *Păr. Ioan Clepcea-Bolvașnița*, care desvoltă conferința: „Activitatea preotului în cadrul Instituției Consiliului de Patronaj“.

Conferința fiind de o vie actualitate a stârnit mai multe discuții la cari au participat preoții: *George Popoviciu*, *Iova Drăghina*, *Nicolae Bojin* și *Ioan Racoveanu*, arătând fiecare constatările practice și experiențele lobândite din timpul colaborării cu această instituție.

De încheiere, *Păr. Prot. Isaia Suru*, președintele conferinței, face comunicări oficiale în legătură cu subscrierea preoților și a poporului în colectele pentru Palatul Academiei Teologice, întocmirea corespondenței oficiale, modul obținerii dispenselor de căsătorie etc.

Epuizându-se ordinea de zi, prezidiul, adresând mulțumiri participanților, pentru osteneala depusă în reușita acestei conferințe, ridică ședința, despărțindu-se de preoți în modul cel mai cordial.

I R. Nera

Cuvânt către sectari.

Prin gestul pe care m'am hotărît a-l face prin convocarea DV. în bloc, aici la școală, iată stam față în față pentru a ne arăta interesul și dragostea ce-o avem față de DV., de a vă vedea în marca corabie, care-i construită de Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, în Biserica cea lăsată lumii, ca far luminaător și ca un mijloc de mântuire; iar în acea Biserică, despre al cărei rol istoric în viața omenirii, întru creșterea culturii și a civilizației, nu-i cazul să Vă vorbesc acum, dar care merge în viața pe linia destinului ei, exprimat de cuvintele profetice ale Mântuitorului, că-i „piatra cea din capul unghiului“, pe care „nici porțile iadului nu o vor birui“. Am mai făcut această conchemare a DV. din bunătate și sinceritate de inimă, adecă din iubire, fiind așa în notă cu cece proclamă Mântuitorul, „că cel ce vă iubește pe voi, pe mine mă iubește, iar cel ce se lapadă de mine, de acela mă voi lapăda și eu înaintea Tatălui meu din cer“.

V'am mai chemat nu pentru a Vă certa și amenința, nu pentru a Vă ruga și a Vă promite,

ci pentru ca să Vă luminăm împrejurările curente, produse în viața neamului nostru și a Bisericii noastre naționale ortodoxe. Această armonie în cadrul Bisericii noastre naționale este identică cu pacea, pentru întronarea căreia — ca unul din elementele noi ale lumii creștine — s'a întrupat, a activat și și-a jertfit viața Mântuitorul nostru. Ea este idealul pe care trebuie să-l atingă lumea dacă vrea să trăiască, din mila și darul lui Dumnezeu. Ea este raza pe care a trimis-o Mântuitorul în lume; după înviere, cel dintâi cuvânt adresat apostolilor fiind: „Pace vouă“. Ea este deci binecuvântarea prin care s'a revărsat în sufletele timide ale apostolilor un izvor de energie, curaj și înțelepciune, ca să pornească în lume la propovăduire. Aceștia au azi ca continuatori ierarhia bisericească.

Învățătura omenească de esență creștină rezolvă războiul și conflictele pe cale pacifică, după recomandarea Mântuitorului: „dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“, prin ceea ce înțelegem că să respectăm dreptul fiecăruia.

Așa dară lumea numai grupându-se în jurul unui singur țel și scop adevărat, care-i constatat că nu-i și nu poate fi altul decât Biserica lui Hristos, se va putea găsi în fericita situație de-a elimina din sânul ei, pentru totdeauna, ideea de război, pornind apoi, se înțelege în urma practicării principiilor și învățăturii reformatorului lumii a divinului nostru Mântuitor, pe calea cea adevărată a progresului.

Atunci numai, rezultatul științei atât de uimitor dezvoltată în orice ramură, va fi unul pozitiv: prelungirea vieții și fericirea creaturii, nu ca azi când roadele ei se folosesc, contrar menirii ei naturale, în mod destructiv. Da, pace este numai atunci când toți ne unim în jurul unui singur țel și crez. Să ne aducem aminte ce zice un mare poet al nostru, arătându-ne — prin însuflare dumnezească — roadele păcii și ale unirii. „Unde-i unul nu-i putere, la nevoi și la durere...“ Deci numai unirea aduce puterea și deci roada ei bună, pacea. În cazul nostru dușmanul este neunirea, care aduce după sine vrajbă și alte patimi distrugătoare.

Conducătorii noștri luminați, preocupați de fericirea neamului și de unirea lui, au lansat prima oară apeluri, cu scopul, desigur, ca în toți sectarii să trezească conștiința vinovăției, ca în aceste vremuri istorice, să revină la Biserica străbună, ajutându-o pe ea și neamul din care fac parte, la desăvârșire, în putere și mărire. Se cade deci, ca sectarii pentru timpul

petrecut în întunec, așa cum au făcut-o chiar conducătorii lor și, în toate părțile în massă toți să arate căință și propus de îndreptare, revenind cu toții, la calea adevărului, la Biserica noastră, ca să-i vedem membri activi ai ei, în care au crescut străbunii lor, în sânul Statului în care trăesc. Chiar conducătorii sectei baptiste din România, trecând la Biserica noastră, au devenit ca și odinioară ap. Pavel, cei mai buni creștini, au lansat câte un apel demascând dedesubturile și pericolele pe care le reprezintă pentru Țară, sectele. Acest apel, împreună cu cel prea frumos și mișcător al Prea Sfințitului nostru Episcop Veniamin, Vi l-am trimis și DV.

Pornind dela situația în care ne găsim și luând în considerare imperativele vremii, guvernării noastre au făcut un pas mai departe. Prin lege au desființat sectele din Țară și averea comunității au ridicat-o pe seama Statului. Deci secte în mod legal nu mai există...

De altfel Vă mai amintesc că omul este ființă rațională, dotată de Dumnezeu, cu cel mai profund și vechi sentiment manifestat în el, cu credință, adevărată dependență a lui față de un Atotputernic creator și guvernator. Această credință a omului față de Dumnezeu, omul trebuie să și-o arate și să și-o exprime, în exterior, prin diferite acte de închinăciune și de cult. Ori pentru DV., manifestarea credinței este suspendată, în urma împrejurărilor pe care Vi le-am expus. În cadrele fostelor organizațiuni sectare, această credință, sentimentul natural din om, DV. nu o mai puteți manifesta. De aceea am socotit eu potrivit ca să Vă deschid calea, chemându-Vă la Biserica noastră, unde să Vă puteți ruga și închina, prin urmare a manifesta în mod firesc dreapta credință a DV.

După toate cele expuse — pe scurt — Vă mai invit încă odată să veniți în bloc, așa cum fac toți sectarii în orice parte a Țării, la unitatea credinței noastre, căci numai ea asigură o armonie națională și o solidaritate a Statului, ca astfel să se termine cu menținerea DV. la distanță de treburile obștești, iară lumea să înceteze a vă ocoli, și în schimb să vă iubească și stimeze. În cazurile acestea pentru DV. se va șterge toată durerea sufletească și veți intra în liniștea și mândria pe care v'o procură adevărata credință creștină. Cred că sunteți oameni buni și de omenie și de aceea vă doresc să-mi fiți mie parohieni. Faceți roade bune, căci tot pomul care nu face roade, cum spune Mântuitorul, se taie și în foc se aruncă. Cugetați bine asupra materiei ce urmează a fi tratată și veți vedea că Biserica noastră, prin învățăturile ei, nu Vă poate împiedeca de a veni la noi. Gândiți-vă că

Mântuitorul vă cheamă: „Veniți la mine toți cei împovărați și eu vă voi odihni pe voi“.

Bateți deci, căci după cum spune tot Mântuitorul, vi se va deschide, căutați și veți afla, cereți și se va da vouă.

Deci bateți la ușa Bisericii noastre, căci noi vă deschidem larg poarta de intrare și vă primim fără mustrare, cu brațele deschise și cu iubire. Eu nădăjduesc că DV. veți auzi glasul meu și astfel va fi o turmă și un păstor așa cum dorește Mântuitorul. Veniți la noi, căci bine va fi vouă aicea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Pr. Dimitrie Stoichescu

Ș T I R I

Consiliul de Patronaj de sub conducerea Doamnei Maria Mareșal Antonescu a organizat între zilele de 6—13 Martie o serie de conferințe la sf. mănăstire Cernica. Fiecare Episcopie din Țară a trimis la aceste conferințe câte un delegat, fiindcă acest Așezământ dorește să țină un contact cât mai strâns cu Biserica. Din partea Episcopiei noastre a participat pâr. secretar eparhial Petru Toma.

„**Bănățenismul**“. Tot mai cutezător și mai categoric se afirmă o idee care are tot dreptul să triumfe: ideea bănățeană. Pornită din cel mai vechi și mai curat cuib românesc, din Caransebeș, ea a găsit ecou și rezim în tot Banatul. Și de o vreme încoace ideea prinde forme tot mai consistente. Conferințele la Radio ale membrilor Cercului Bănățenilor din București, articolele, studiile din ziarurile mari și în revistele din Capitală, toate urmăresc întărirea acestei idei. E și timpul ca Banatul să fie tratat după locul ce i se cuvine...

„**Un apropos și un momento**“, sub acest titlu „Unirea“ dela 4 Martie publică sub semnătura „Otilia Masca“ un fel de comentariu cu scop de propagandă unionistă la unul din articolele directorului ziarului „Curentul“. Nu ne surprinde conținutul articolului, ne surprinde numai că cenzura l-a admis, căci în alte părți asemenea articole se surprină sau provoacă unele consecințe... Totuși, să folosim și noi un apropos: ce zice Dna „Masca“ la cele publicate în proximal număr al Unirei, despre frăția întru catolicism și binefacerea acelei frății?

A apărut: Prof. Ion C. Nicola: *Originea religioasă a pesimismului eminescian*. Pag. 24. Lei 50. O interesantă prezentare a pesimismului marelui nostru poet pe care autorul, un harnic cercetător, colaborator al nostru, îl deduce din lectura cărților religioase, la modă în aceea vreme și gustate intens de nemuritorul poet.

Revista Teologică, numărul pe Februarie a apărut în volum bogat. Semnează: Dr. Gr. T. Marcu, Ortodoxia ardeleană, Biserica a poporului. Prof. univ. îȘt. Pașca, Unitatea românească prin religie. Diacon Nic. Mladin, Despre Biserica românească. Sabin Sibianu: Bibliotecile I. P. Sf. Mitropolit Nicolae. Atitudini, Mișcarea literară, Note și Informații.

Conferințe. *Duminecă, 19 Martie a. c.* la ora 16.30 va ține conferința la liceul „Traian Doda“, d-l prof. univ. Dr. Emil Pop din Timișoara, despre „Ctitorii învățământului nostru științific“, iar

Duminecă, 26 Martie a. c. la ora 11.30 în sala Cinematografului d-l Ilie N. Lungulescu, primpreședintele Curții de Apel din Timișoara, va vorbi despre „Energia sufletească“.

Parastas. Împlinindu-se 4 ani dela moartea regretatului profesor și director al Academiei noastre teologice Dr. Petru Barbu, Duminecă în 12 Martie a. c. în biserica sf. Ioan din cimitir s'a făcut parastas pentru odihna sufletească a celui răposat. A luat parte P. S. Episcop Veniamin, consilierii eparhiali, profesorii Academiei teologice și membrii familiei.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 7606 C. 1944.

COMUNICAT.

Pentru doritorii de a cunoaște manifestările religioase ale fraților noștri dintre Nistru și Bug, din trecut și până astăzi s'a tipărit și s'a pus în circulație cartea I. P. C. Arhim. Dr. Antim Nica, astăzi Episcop de Ismail, intitulată „Viața religioasă în Transnistria“.

Nu cunoaștem prețul cărții, dar întucât ne-o vor cere mai mulți preoți, până la 1 Aprilie a. c. o vom comanda-o.

Caransebeș, în 14 Martie 1944.

Episcop:

Consilier referent:

† VENIAMIN

Nicolae Cornean

CONCURS.

În baza ord. Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 7098 B. 1943, din 7 Decembrie 1943, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“ pentru ocuparea postului de paroh la parohia I-a, de clasa I-a, din comuna **Domașnea** cu filia **Cânlcea**, protopresbiteratul Mehadiei, cu reședința în Orșova, devenită vacantă prin pensionarea preotului Simeon Răzvan.

I Beneficii:

1. Sesiunea parohială, în întindere de 34 jugăre 490 stânjeni patrați, fâneațe.
2. Venitele stolare uzitate.
3. Ne fiind casă parohială, preotul ales se va îngriji singur de locuința.

II Îndatoriri:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini conștiințios datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminecă și sărbătoare și a catehiza la școala primară, fără nicio altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întucât vor avea calificația cerută pentru parohii de clasa I-a; precum și binecuvântarea P. S. Sale Pâr. Episcop eparhial,

să-și înainteze cererile adiesate consiliului parohial ort. rom. din Domașnea, prin P. On. Oficiu protopresbiter al Mehădiei cu reședința în Orșova.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștințare a P. Cuc. protopresbiter tractual, în vreo Duminică sau sărbătoare în sf. biserică, spre a-și arăta dexteritatea la cant, tipic și oratorie (predică), însă nicidecum în ziua de alegere.

Domașnea, din ședința consiliului parohial, din 6 Ianuarie 1944.

Președinte: 1—3 Secretar:
ILIE ADAMESCU, paroh ION MILOȘ

În conțelegere cu oficiul protopopesic al Mehădiei:
IOSIF CÂMPIANU, protopop.

CONCURS.

În baza ordinului Ven. Consiliu Eparhial ort. rom. din Caransebeș ddo 9 Noemvrie 1943, No. 6948 B. se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Foaia Diecezană, pentru întregirea postului de preot în parohia de clasa III-a din comuna **Bucoveți**, devenit vacant în urma pensionării preotului Alexandru Popovici.

I Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extensiune de 32 jug. cad.
2. Un intravilan în estensiune de 1600 stj.
3. De locuință se va îngriji nou alesul preot, fiind casa bisericii — fosta școală conf. — locuită de învățătorul dir.

II Îndatoriri:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești, a predica în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără altă remunerațiune.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post — întrucât vor avea cvalificațiunea recerută pentru parohii de clasa III-a — precum și binecuvântarea Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Eparhial să-și înainteze cererile adiesate consiliului parohial ort. rom. din Bucoveți, prin Prea Onoratul Oficiu protopresbiter ort. rom. din Făget.

Concurenții se vor prezenta pe lângă prealabila încunoștințare a Prea Cucernicului părinte Protopresbiter tractual în vreo Duminică sau sărbătoare în sf. biserică spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, însă nicidecum în ziua alegerii.

Bucoveți, din ședința consiliului parohial ort. rom. ținută la 23 Ianuarie 1944.

Președinte: Secretar:
ALEX. POPOVICIU, adm. par. N. LAZARESCU

Nr. 643/1943.

În conțelegere cu Oficiul protopopesic
IOAN MUNTEAN, protopresbiter.

Nr. 1240 B/1944.

Acest concurs se aprobă cu aceea că — în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial ddo 3 Martie

1914 și respectiv 14 Aprilie 1914 Nr. 3028 B., ridicat și la valoare de concluz sinodal, cu concluzul Nr. protoc. 22/1914, precum și avându-se în vedere decisiunea Consistorului mitropolitan Nr. 258/1928 din 13 Nov. 1929 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotațiunei preoțești.

Caransebeș, din șed. Cons. eparh., ținută în 13 III 1944.

Episcop: 1—3 Consilier-referent:
† VENIAMIN Prot. R. G. Ancușa

CONCURS.

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhial No. 2311/1943 se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“ pentru postul de preot la parohia ort. rom. de cl. I din comuna **Iam**, protopresbiteratul Bisericii-Albe, devenită vacantă în urma pensionării preotului Ștefan Otonoga.

I Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extindere de 32 jug.
2. Casă parohială cu supraedificate.
3. Venitele stolare uzitate.

II Îndatoriri:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără nici o altă remunerațiune.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificațiunea pentru parohii de cl. I., precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului eparhial, să-și înainteze cererile adiesate cons. parohial ort. rom. din Iam prin Prea On. Oficiu Protopresbiter tractual și să se prezinte în vreo Duminică sau sărbătoare în sf. biserică din Iam, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, însă nicidecum în ziua de alegere.

Iam la 12 Decemvrie 1943.

Președinte: Secretar:
Pr. IOSIF BRAICHER adm. par. VESELIN GLIGU

În conțelegere cu Oficiul protopopesic
IOAN ORAVIȚAN protopop.

Nr. 340 B. 1944.

Acest concurs se aprobă și se publică cu aceea că — în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial ddo 3 Martie și respective 17 Aprilie 1914 Nr. 3028 B., ridicat și la valoare de concluz sinodal, cu concluzul Nr. protoc. 22/1914, precum și având în vedere decisiunea consistorului mitropolitan Nr. 258/1928 din 13 Nov. 1929 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotațiunei preoțești

Caransebeș, din șed. Cons. eparh. ținută în 4 Februarie 1944.

Episcop: 3—3 Consilier referent:
† VENIAMIN Prot. Romul G. Ancușa